

TAKOVĀ• VĀŠCI SE MUSĀ• STĀ•T

NedĀle, 25 duben 2021

FrantiĀjek koukne na hodinky. ĀEas vyrazit. TĀ-pne cigĀjro, nastoupĀ- do trolejbusu, poĀiteluje si sedaĀ•ku Ā™idiĀ•e a poma vyrejuje z tĀ•ny. Dal by si kafe, tady to nejde, tak snad za pĀl hodinky na koneĀ•nĀ©. Zatahuje se. Obloha jak ocelovĀ½ poklop, pod kterĀ½ nĀ›kdo posvĀ-til baterkou. Ā kvĀ-rka nĀ-zkĀ©ho ostrĀ©ho slunce. FrantiĀjek nemĀj tohle svĀtlo rĀjd. Siln leskne. VjĀ-Ā¾dĀ- do nĀjstunĀ- zastĀjvky. Nikdo tu neĀ•ekĀj. ZapĀ-nĀj rĀjdio, kabinu okamĀ¾itĀ› zaplnĀ- rozjĀjsanĀ½ tan MladĀjĀ- kolega, co jel pĀ™ed nĀ-m, tohle poslouchĀj, on teda ne, pĀ™epĀ-nĀj stanici. HezkĀ© Ā•eskĀ© rĀjdio, MaruĀjka R mĀj rĀjd.

I dalĀjĀ- zastĀjvka je prĀjzdnĀj. FrantiĀjek pĀ™ibrĀ¾Ā•uje a otevĀ-rĀj dveĀ™e, co kdyby nĀ›kdo dobĀ-hal. OpĀ-rĀj se o volant a dĀ-vĀj se ven. VĀ-kend, mrtvĀ© dubnovĀ© odpoledne. Na silnici pĀ™ed trolejbusem se nĀ›co zaleskne, igelit, kus plastu, nĀ›co takovĀ©ho. Trolejbus se rozjĀ-Ā¾dĀ- a plast zachrastĀ- pod koly.

Na dalĀjĀ- zastĀjvce nastupuje pĀj lidĀ-. Ze pĀ™ednĀ-ch dveĀ™Ā- se ozve znĀjmĀ½ hlas: â€žNazdar, FrantiĀjku!â€œ

â€žNo ahoj, Oldo,â€œ zahlaholĀ- podsaditĀ½ muĀ¾ zpoza volantu. â€žZase aĀ¾ na koneĀ•nou?â€œ

SubtilnĀ- muĀ¾Ā-k ve starĀ© sportovnĀ- bundĀ› pĀ™ikyvuje. Vedle Ā™idiĀ•e vypadĀj jako Laurel vedle Hardyho. BzuĀ•Ājk nade dveĀ™mi, zasyĀ•enĀ-, trolejbus se rozjĀ-Ā¾dĀ-.

Na dalĀjĀ- zastĀjvce pĀ™eĀjlapuje mohutnĀj dĀjma, obleĀ•enĀj do nĀ›eho, co nejvĀ-c ze vĀjeho pĀ™ipomĀ-nĀj vlastnoruĀ•nĀ› spĀ-chnutĀ© ubrusy se vzorem vlĀ•Ā-ch mĀjkĀ-, vedle nĀ- dva obrovskĀ© kufry. PanĀ- se nervĀ¾znĀ› rozhlĀ-Ā¾dĀ-, jako by nĀ›koho hledala. MuĀ¾i pĀ™es Ā•elnĀ- sklo sledujĀ-, jak s vypĀtĀ-m sil zvedĀj tĀ›Ā¾kĀj zavazadla a s urputnostĀ- tanku si to Ājine k okraji vozovky.

â€žJak se s tĀ-m chce dostat dovnitĀ™?â€œ pĀ™emĀ½ĀjĀ- Ā™idiĀ• nahlas.

â€žJĀj Ā- pomĀ-Ā¾u,â€œ navrhuje Olda, â€žvĀ¾dyĀ se sotva vleĀ•e.â€œ

Ā™idiĀ• zastavuje, otevĀ-rĀj dveĀ™e a v zrcĀjtku pozoruje, jak kamarĀjd zĀjpasĀ- s tĀ›Ā¾kĀ½mi kufry. Oba narĀjz pĀ™es schĀ-dek nepĀ™enese, vlĀjĀ•Ā- je dovnitĀ™ vozu po jednom. DĀjma v ubrusovĀ½ch Ājatech se mu snaĀ¾Ā- pomĀjhat zespodu, vdĀ›Ā•nĀ› pokyvuje, ale neusmĀ-vĀj se. ZtĀ›Ā¾ka vyĀjĀj pne schĀ-dek a Ā¾uchne do sedaĀ•ky. Trolejbus se rozjĀ-Ā¾dĀ-.

â€žCo ta Ā¾enskĀj v tĀ›ch kufrech mĀj, to by mĀ› teda zajĀ-malo,â€œ otĀ-rĀj si Olda zpocenĀ© Ā•elo, kdyĀ¾ se chodbiĀ•kou mezi sedadly vracĀ- zpĀjtky k Ā™idiĀ•i. â€žJsou tĀ›Ā¾kĀ½ jak krĀjva.â€œ

â€žCo by v tom tak vezla, takovĀjhle Ā¾enskĀj â€œ brambory?â€œ ĀjklebĀ- se Ā™idiĀ•.

â€žMoĀ¾nĀj. KdyĀ¾ jsem bydlel v Praze, tak jsem jednou stĀj na zastĀjvce, vedle mĀ› chlĀjpek v lakĀ½rkĀjch a obleku a hlavnĀ› se dvĀ›ma kuframa, byly teda menĀjĀ- neĀ¾ tyhle. PrĀjelo a na silnici byla louĀ¾e jak bazĀ©n, takĀ¾e ji Ā™idiĀ• autobusu objĀ-Ā¾dĀ›l, aby nepocĀjkal lidi na zastĀjvce. JenĀ¾e lidi se pĀ™es ni museli nĀ›jak probrodit, kdyĀ¾ chtĀ›li do autobusu. ChlĀjpkovi se v lakĀ½rkĀjch do kaluĀ¾e moc nechtĀ›lo, autobus uĀ¾ mĀ›l otevĀ™enĀ½ dveĀ™e a Ā•ekal, jestli chlĀjpek teda jo nebo ne... A on se najednou rozmyslel, rozbĀ›hĀ™ se a i s tĀ›ma kuframa se parĀjdnĀ› odrazil od obrubnĀ-ku a tu kaluĀ¾ pĀ™eskoĀ•il.â€œ

BlĀ-Ā¾Ā- se Ā•yĀ™proudĀj kĀ™iĀ¾ovatka, na semaforu naskoĀ•Ā- Ā•ervenĀj, trolejbus brzdĀ-.

â€ŽJenâ€½e â€™idiã•, jak vidã›l chlã›pka nejstã› pã™eã›lapovat, si nevã›jimã€™™, â€½e chlã›pek uã› skoã•il, takâ€½e mezitã-m zavã™el dveã™e, chlã›pek i s kuframa se o nã› rozplã›cnul a kecnul si na zadek do tã›½ obrovskã›½ louã›e. A jak v nã- tak sedã-, v kaã›dã›½ ruce poã™ã›jd jeã›tã› kufr, tak se ty kufrý otevã™ou a na hladinu se vã›jude kolem nã›j rozkutã›lejã- krã›snã›½ ä•ervenã›½ jablã-ã•ka...â€œ

â€ŽJã› tã› poã™ã›jd podezã-rã›m, â€½e si vã›jechny ty historky vymejã›lã-ã›,â€œ vrtã- hlavou â€™idiã•. Olda je jeden z tã›ch, co v sobã› nosã- historii svã›ta, roztã™ã›tã›nou do nesouvisejã-cã-ch historek.

â€ŽZkouã›jels nã›kdy nã›co takovã›½ho vymyslet?â€œ

ã›idiã• vrtã- hlavou.

â€ŽA vã-ã›j proã•? Protoâ€½e je nevymyslã-ã›j! Ty se prostã› musã-stã›jt.â€œ

â€ŽSpã-ã›j mi vysvã›tli, jak se ta â€½enskã›j s kuframa dostala aã› na tu zastã›vku, vã›dyã› sotva lezla.â€œ

â€ŽTã™eba bydlã- v pã™ã-zemã- nã›kde u zastã›vky. Chvã-li jã- to trvalo, ale nemã›la to zas tak daleko, aby to nezvlã›dla, kaã›dejch pã›r krokã- si odpoã›inula...â€œ uvaã›uje Olda, zatã-mco se uprostã™ed vozu snaã›ã-nã›jakã› panã- vmanipulovat dovnitã™ vysokã› ã›tafle. â€ŽJã› mã›l kamarã›da, co si kdysi naã›jel byt v pã™ã-zemã- hnedka na zastã›vce. Lacinej, a prej to aspoã› nebude mã-t daleko na autobus, pochvaloval si. Jenâ€½e! Kaã›dejch pã›t minut musel poslouchat brã›dã›nã- autobusu, dveã™e, hlas, co zevnitã™ zahlã›sã- â€šThã›kurovaã€, bzuã•ã›k, dveã™e se zavã™ou, odjezd. A za pã›t minut znova. Pã™ã-jezd, dveã™e, Thã›kurova, bzuã•ã›k, dveã™e, odjezd. Den co den. Pã›t let.â€œ

Frantiã›jek mlã•ã-, pã™emã›ã›lã-, jestli si nemã›j dã›jt rã›dio vã-c nahlas, aby nemusel Oldu poslouchat.

â€ŽNo a on mã›l v tom bytã› i kancelã›ã™™, takâ€½e tam byl prakticky furt. Spoã•ã-tal jsem, â€½e za tu dobu slyã›jel to â€šThã›kurovaã€~ asi tã™istatã-cã-krã›jt.â€œ

Pã™ed trolejbusem se motã›j cyklista, Frantiã›jek tak tak staã•ã- zabrzdil. Panã- se ã›taflemi nadã›vã›j, ale balanc naã›tã›stã- udrã›ã-.

â€ŽDodneã›jka prej ten kamarã›d netuã›ã-, kdo to ten Thã›kura byl.â€œ jede si Olda svou, ale kdyã› se nedoã•kã›j reakce, pohrouã›ã- se do vlastnã-ch myã›lunek.

Jedou v tichu, jen bzuã•enã- motoru, cvakã›nã-sbã›raã•ã- na trolejã-ch, cvrlikã›nã- vã›straã›ã›ho signã›lu, syã•enã- dveã™ã-. V trolejbusu se sem tam nã›kdo vystã™ã-dã›j, ale i tak je na zastã›vkã›ch podivnã› prã›jzdno. Z chodnã-kã- se zdvihã›j prach. A k tomu to temnã› ocelovã› nebe a ostrã›, nã-zkã› svã›tlo, co pã-chã›j do oã•ã-.

â€ŽHele,â€œ prolamuje mlã•enã- Olda, zatã-mco Frantiã›jek svã-tã-cã-mi tlaã•ã-ty mechanicky obsluhuje dveã™e. â€ŽTa â€½enskã›j nebude mã-t v tã›ch kufrech brambory. Kdo by tahal do trolejbusu ã›pinavã›½ brambory v kufrech?â€œ Opatrnã› se dã-vã›j, jestli je kvã›tovanã›j panã- nemã-ã›e slyã›jet, ale ta sedã- aã› vzadu, ruce v klã-nã›, zã›jdy k nim, hlavu svã›ã›jenou na mohutnã› hruďi.

â€ŽLidi sem tahajã- k deco. Obã•as je s tã-m vyhazuju,â€œ krã•ã- â€™idiã• rameny. â€ŽA nemã›j v tom tã™eba kompoty? Nebo nã›jdobã-?â€œ

â€ŽTo tã›ã›ko, nic v tom necinkalo, nechrástilo...â€œ

Pã™emã›ã›lejã-, kaã›dã›½ za sebe. Za okny se mã-hajã- svã›tlem

ostá™e vyá™ezaně kulisy má›sta, obchodnĀ- centrum, auta podě©l chodnĀ-kĀ. Na nĀ;draĀ¼Ā-pá™istupuje mladĀ-k s dĀ-vkou, oba sluchĀ;tká v uĀ;Ā-ch, obliĀ•eje zaboĀ™enĀ© do displejĀ- svĀ½ch telefonĀ.

â€ŽKnĀ-Ā¼ky! UrĀ•itĀ› veze knĀ-Ā¼ky,â€œ napadĀ; Ā™idiĀ•e, kdyĀ¼ má›jejĀ- vĀ½lohu malĀ©ho knihkupectvĀ-.

â€ŽTo je moĀ¼nĀ½,â€œ pá™itakĀ;vĀ; Olda. â€ŽJenĀ¼e zas â€“ proĀ• by se tahala se ĀjedesĀ;ti kilama knĀ-Ā¼ek sama takhle pá™es má›sto? S knĀ-Ā¼kama by pá™ece nespĀ›chala, to by si poĀ•kala na odvoz...â€œ

â€ŽĀ edesĀ;ti kilama?â€œ

â€ŽNo, ka¼dej z tĀ›ch kufrĀ- má›l urĀ•itĀ› pá™es tĀ™icet kilo, dohromady musely vĀ;Ā¼it jako dospĀ›lej Ā•lovĀ›k.â€œ

â€ŽPoĀ•kej,â€œ lekne se FrantiĀ;jek, aĀ¼ mu cukne noha na plynu a trolejbusem to Ā;kubne, â€ŽtakĀ¼e v nich klidnĀ› má-Ā¼e má-t i... Ā•lovĀ›ka?â€œ

â€ŽJĀ; bych se ani nedivil,â€œ krĀ•Ā- Olda rameny. â€ŽPĀ™edstav si to: uĀ¼ dlouho ji Ā;itve manĀ¼el, jednoho dne jĀ- dojde trpĀ›livost a v afektu ho ubodĀ;. S noĀ¼em to umĀ-, pracuje na jatĀ;ich nebo ve Ā;kolnĀ-jĀ-delnĀ›, a nenĀ- problĀ©m pro ni milĀ½ho chlapĀ-ka rozĀ™ezat do dvou kufrĀ-, kterĀ½ teĀ• jede zahodit nĀ›kam za má›sto, daleko od má›sta Ā•inu.â€œ

â€ŽZase si vymejĀ;lĀ-Ā;.â€œ

â€ŽJĀ; si nikdy nic nevymejĀ;lĀ-m,â€œ brĀ;nĀ- se Olda. â€ŽTakovĀ½ vĀ›ci se dĀ›jou.â€œ

Trolejbus projĀ-Ā¼dĀ- Ā•tvrĀ; pá™edvĀ;leĀ•nĀ½ch rodinnĀ½ch vilek, zahrĀ;dky, zaparkovanĀ; auta.

â€ŽHele, a nechceĀ; se jĀ- prostĀ› zeptat, co to veze? UĀ¼vanĀ›nej jsi na to dost,â€œ navrhuje Ā™idiĀ•.

â€ŽJĀ; bych se tu s tebou vlastnĀ› nemĀ›l vĀ›bec bavit,â€œ zvedĀ; Olda oĀ•i k cedulce, kterĀ; nabĀ;ďĀ; cestujĀ-cĀ-, aby za jĀ-zdy nemluvili s Ā™idiĀ•em.

â€ŽJĀ; tĀ› stejnĀ› prakticky neposlouchĀ;m,â€œ odpovĀ-dĀ; Ā™idiĀ•. â€ŽA na tu Ā¼enskou se fakt jdi radĀ;ji podĀ-vat.â€œ

Se vzdalujĀ-cĀ-m se centrem se sniĀ¼ujĀ- domy za okny: nejdĀ™Ā-v panelĀ;ky, bytovky, pak patrovĀ© domy a teĀ• uĀ¼ pomalu vĀ-Ā¼ďĀ›jĀ- mezi starou pá™Ā-zemnĀ- zĀ;stavbu; jeĀ;itĀ› pá™ed vĀ;lkou to byla vesnice uprostĀ™ed polĀ-. MĀ›jejĀ- pumpu, nĀ;pis â€ŽSTOP CAFEâ€œ FrantiĀ;kovi na chvĀ-li pá™ipomene, Ā¼e má›l chuĀ; na kafe. Olda opatrnĀ› balancuje v uliĀ•ce. NeĀ¼ projedou kolem bloku historickĀ½ch statĀ-, je zpĀ;tky.

â€ŽĀelovĀ›Ā•e, ona usnula. Nebo umĀ™ela, tĀ›Ā¼ko Ā™Ā-ct.â€œ

â€ŽUmĀ™ela?â€œ

â€ŽMĀ›j strejda takhle umĀ™el. DobĀ-hal autobus a kdyĀ¼ nastoupil, selhalo mu srdce. Zjistili to ale aĀ¼ na koneĀ•nĀ½, kdyĀ¼ strejda ne a ne vystoupit. â€“ JĀ; bych se nedivil, kdyby to s nĀ- seklo, vĀ¼dyĀ; tahala ty Ā;Ā-lenĀ½ kufry. A jestli do nich jeĀ;itĀ› musela rozsekat to tĀ›lo, to jĀ- taky dalo zabrat...â€œ

Trolejbus brzdĀ- na zastĀ;vce na okraji malĀ©ho nĀ;imĀ›stĀ-Ā•ka, kterĀ© zeje prĀ;zdnotou.

â€ŽJo, a z jednoho toho kufru nĀ›co trochu

prosakuje, a€œ dodáivÁj Olda. a€žAle na tÁ½ tmavÁ½ podlaze nenÁ- vidÁt co. a€œ

a€žZa chvÁ-li jsme na koneÁnÁ½, tak uvidÁ-me. KdyÁ½tak zavolÁjme policii. TakovÁjhle Á½enskÁj nÁjm tÁÁ½ko nÁkam uteÁe. a€œ

MÁ-jejÁ- Á½ivÁ½ plot, za kterÁ½m se leskne hladina Á™eky, nÁkolik domÁ, pak trolejbus zatÁjÁ-Á-, po pÁjr metrech mezi rodinnÁ½mi domky prosvÁ-tÁj Á½lutÁj krabice koneÁnÁ© zastÁjvky. Trolejbus zastavuje, mladÁ-k s dÁ-vkou vystupujÁ-, oba poÁ™Ájíd sluchÁjtká v uÁjÁ-ch, panÁ- s kufry nejspÁ-Áj ani nezaregistrovali.

Zato majitelka zavazadel se ze svÁ©ho má-sta nezvedÁj. NeÁ½ se FrantiÁjek vyhrabe z kabiny, sedÁ- uÁ½ Olda na bobku u kufrÁ-. a€žÁElovÁÁe, mnÁ pÁ™ipadÁj, Á½e to... Á½e to nÁjak vonÁ-. a€œ

FrantiÁjek zaklepe dÁjmÁ v kvÁtovanÁ½ch Ájatech na rameno. a€žPanÁ-! PanÁ-, koneÁnÁj! Vystupujeme! a€œ

Á½ena sebou trhne, otevÁ™e oÁi a vydÁÁjenÁ se rozhlÁ-Á½Á-. a€žJeÁ½iÁmarjÁ! a€œ

a€žPomÁ-Á½u vÁjm s kuframa, a€œ oznamuje jÁ- Olda a hned jeden tahÁj ze dveÁ™Á-. ModlÁ- se, aby se neotevÁ™el a nevyvalily se z nÁj uÁ™ezanÁ© Áody a vnitÁ™nosti. a€žCo v tom, proboha, májíte? a€œ ptÁj se jakoby nÁjhodou.

a€žÁle, mladejm se rozbila praÁka, tak si u má nechali vyprat prájídlo, jÁj si vyprala taky, i cejchy a zÁjclony, ale ono toho bylo najednou tolik, Á½e to nemÁjm u nÁjs na sÁ-dliÁjti kde povÁsit, tak to mokrá½ prÁjídlo vezu usuÁjit k nim. a€œ

FrantiÁjek se neudrÁ½Á- a rozesmÁje se. Tak proto z tÁch kufrÁ nÁco teklo, proto vonÁly. Mokrá½ prÁjídlo.

a€žAkorÁjt jak jsem teÁ zaspala a pÁ™ejela, tak jestli byste mi to nepomohá™ vzÁ-t o zastÁjvku zpÁjtky. Oni uÁ½ tam na má ÁekajÁ-, vÁ-te? a€œ Ani ji nenapadne, aby Oldovi s kufry pomohla.

OstrÁ© slunce je to tam, v prachu chodnÁ-ku tmavnou prvnÁ- kapky deÁjtÁ. FrantiÁjek odemykáj dveÁ™e zastÁjvky, louÁ-Á- se s kamarÁjdem, uÁ½ se tÁjÁ- na kafe. Na stole stojÁ- rychlovarnÁj konvice a pÁjr ÁjpinavÁ½ch hrnkÁ, ale kafe nikde. Á acuje zÁjsuvky, vÁjchny kouty má-stnosti, nic. NahlÁ©dne skrz zaprÁjÁjenÁ© okno: hubenÁ½ muÁ½Á-k na chodnÁ-ku urputnÁ zÁjpasÁ- s olbÁ™Á-mÁ-mi kufry, jeho obÁ©znÁ- spoleÁ-nice se kachnÁ-m krokem kolÁ©bÁj za nÁ-m. UÁjli sotva pÁjr metrÁ-. NÁco takovÁ½ho fakt nevymyslÁ-Áj. To se prostÁ musÁ- stÁjt.

FrantiÁjek koukne na hodinky: tÁ™inÁjct minut do odjezdu. Tak aspoÁ to cigÁjro.

JAN FLAÁ KA

(vÁnovÁjno tÁjtovi, kterÁ½ vidÁl muÁ½e s kufry plnÁ½mi jablek a kterÁ½ kdysi tahal po Praze tlustÁ© dÁjmÁ kufry s mokrá½m prÁjídlem, a dÁdovi, kterÁ½ jednoho dne usnul v ÁeskobudÁjovickÁ© lince Á. 3 a uÁ½ se nikdy neprobudil)